

'In de pauze gingen we standaard voetballen. Er is nooit een pauze geweest waarin we dat niet hebben gedaan.'

Henk Spaan

De schoolvriend

(hoofdstuk 10 uit het boek Nouri)

Een van Appies oudste vriendjes is Yassine Zakir, spreek uit Yessine Zekir. Hij voetbalde in het seizoen 2017 - 2018 bij Jong Cambuur. Ik sprak met hem in een soort vergaderzaaltje op het Calvijn College, zijn en Appies oude vmbo- en mbo-school in Slotervaart aan het eind van de Pieter Calandlaan.

Yassine was al eens geïnterviewd: in juni 2014 door Bas Blokker voor NRC Handelsblad, die een aantal leerlingen van het Calvijn College vroeg naar hun toekomstverwachtingen.

Wat zou Yassine over tien jaar van beroep zijn?

Dan was hij profvoetballer en als hij dat niet zou zijn, zou hij in elk geval iets met sport doen, gymleraar of zo. Hij zou wel getrouwd zijn maar nog geen kind hebben. Dat wilde hij uitstellen tot na zijn dertigste jaar.

Waar hij dan zou wonen? In Spanje!

Hij was in december 2013 gescout door FC Groningen. Ze waren speciaal voor hem uit Groningen naar Amsterdam gekomen om hem te zien voetballen bij zijn club Zeeburgia.

De scouts waren onder de indruk van hem. Hij mocht een proefwedstrijd spelen en werd aangenomen. Zijn elftalgenoten bij Zeeburgia waren verbaasd. Hij was namelijk echt niet de beste van zijn team. De trainer vond dat hij nog veel moest leren. Omdat hij intelligent was voerde hij de aanwijzingen die de trainer hem in de rust gaf in de tweede helft meteen uit. Daarin was hij, net als Appie dus, zijn medespelers vooruit.

Omdat hij maar bleef lopen, noemden ze hem bij Zeeburgia 'de Duitser':

Een tengere jongen met een beugel kwam de hal van het Calvijn in gelopen. Een behulpzame medewerker van de gemeente wees ons de vergaderruimte. Grappig genoeg was er die middag in deze zogenaamde 'zwarte' school een bijeenkomst van Poolse, orthodox-katholieke kinderen en hun ouders, vooral moeders, die aanvankelijk tot het nodige lawaai leidde. Toen hun mis was begonnen, werd het stil in de school, zo stil als het op een zaterdagmiddag in een school kan zijn. Dat was prettig, want Yassine sprak net zo zacht als Appie. Zijn ouders wonen nog steeds maar een paar blokken verwijderd van Appies ouderlijk huis. Hijzelf woont samen met een andere jongen in een huis van Cambuur. Zodra hij een paar dagen vrij heeft, komt hij terug naar Geuzenveld.

Hij en Appie kennen elkaar vanaf groep 1 toen ze naar dezelfde school gingen.

'Onze ouders brachten ons samen naar school, we waren meteen bevriend. We voetbalden elke dag, vanaf ons vierde jaar. Voetbal is ons leven. In de pauze gingen we standaard voetballen. Er is nooit een pauze geweest waarin we dat niet hebben gedaan: Op het schoolplein stonden kleine doeltjes. Pas vanaf groep 6 mochten ze van het schoolplein af om te voetballen. Ze waren met een stuk of zes jongens die niets anders wilden dan voetballen. Appie was altijd de beste. Hoe ze het ook wendden of keerden: hij won altijd. Dat was weleens strontvervelend, maar het bleef toch spannend. Elke keer opnieuw wilden zijn vriendjes het tegendeel bewijzen, probeerden ze met een nog beter team te komen, kozen ze nog betere jongens uit, maar het leek onmogelijk om van hem te winnen. Zelfs als hij een slechte dag had won hij. Het inzicht dat die jongen had, de steekballen, op het juiste moment de pass geven. Wanneer geef je hem wel en wanneer niet? Het allermooiste vond Yassine de keuzes die hij maakte: wanneer maak je een actie, wanneer schiet je op goal of speel je de bal terug? Als ze van hem verloren liepen ze allemaal met een slecht humeur het pleintje af, zich afvragend hoe ze hem de volgende dag konden verslaan. Hij wreef het hun ook weleens in, want hij was een winnaar. Dan zei hij: 'Jammer jongens, volgende keer beter. Misschien moeten jullie met een sterker team terugkomen: Dan liepen ze boos naar huis en lieten ze hem alleen

achter. Hij wist wel dat ze de volgende dag terug zouden komen met nog meer inzet.

'We leerden elke dag op straat. Appie gebruikte sommige trucs ook in de wedstrijd, niet om de truc maar effectief. Die schijntrap die hij deed tegen die Russische jongen die vervolgens omviel? Die had hij van zijn broer Mo. Die deed hem een keer bij Appie en toen viel hij ook om. Mo deed hem heel vaak op straat, hij kon hem ook dubbel. Als je dan de eerste keer bleef staan, viel je de tweede keer wel om:

Het gebeurde in een wedstrijd voor de Youth League op 25 november 2015 tegen Spartak Moskou. De Russische rechtsback Scherbakov had Appie een doodschop verkocht zonder zich daarvoor te verontschuldigen. Even later kwam Appie hem weer tegen. Dit schreef ik er een dag later over in Het Parool:

Een 9+ voor Abdelhak Nouri.

Gisteravond om 23.15 uur was de schijnbeweging van Nouri op Facebook 280.000 keer bekeken. Twee minuten voor de actie was Abdel op zijn enkel getrapt door de back van Spartak Moskou. Hij krijgt de bal en geeft een voorzet. Althans, zo lijkt het. De back valt op zijn gat, vooral om zichzelf te beschermen. Hij voelt de bal al in zijn gezicht ploffen. Alleen ligt die nog steeds voor Nouris voeten. Het was een schijntrap die zelfs Richard Witschge nooit heeft aangedurfd. Het gebeurde op de dag dat Van de Beek en Cerny met het eerste mee mochten naar Glasgow. Het zijn niet alleen

de volgers van de A1 die niet begrijpen waarom Appie nog niet in het eerste speelt. De scouts van Europese topclubs schudden vol onbegrip hun hoofd. Om 09.30 uur vanmorgen waren het meer dan 450.000 views en 12.000 likes.

Ik merkte dat ik tijdens het interview aan Zakirs lippen hing. Yassine kan de aandacht vasthouden als een volleerd acteur, met het taalgevoel van een schrijver in de dop. Hij heeft weleens een nummer van Hard gras gelezen, vertelde hij. Typisch Marokkaans heette het. En het boek over Zlatan, een van de beter geschreven, in Nederland verschenen voetbalboeken, heeft hij gespeld.

Toen Yassine een scène beschreef van een moment dat hij nooit zou vergeten, hoe Appie een schoolvoetbalwedstrijd besliste in het voordeel van de Goeman Borgesius, hun lagere school, deed hij dat als een verslaggever, zo een die bij de BBC geschiedenis schrijft.

'We zaten in groep 7 en kwamen in de finale, ik weet niet meer tegen welke school dat was. Er was een vrije trap. We stonden met zijn drieën achter de bal: Appie, ik en Mohamed Didouh, die nu professioneel kickbokser is. Didouh zat in groep 8 en was onze aanvoerder, dus hij mocht de vrije trap nemen. Er stond een muur en onze teamgenoten stonden op de lijn van de muur. Maar er was één speler van de tegenstander die naast de tweede paal stond en niemand had het door,

behalve Appie. Dus wat doet Appie? Die gaat op het moment dat onze aanvoerder de vrije trap neemt stiekem achter die muur staan, voor de keeper. We roepen allemaal en ik ook: "Appie, wat doe je nou? Je staat buitenspel, je moet in de lijn van de muur:' Hij keek ons aan en zei niks. Dus ik sta met mijn handen in het haar en denk: raak die bal niet aan. Als hij schiet, sta je buitenspel. Onze aanvoerder neemt de vrije trap, net over de muur, Appie springt in de lucht en verlengt de over hem heen vliegende bal met zijn hak. Doelpunt. Ongelofelijk. Wij waren allemaal stil en dachten dat de goal was afgekeurd, maar de scheids wees met zijn vinger naar de middenstip en Appie wees zwijgend naar de jongen die nog bij de tweede paal stond. Het was dus geen buitenspel. Wij allemaal in vreugde en in tranen:

Ik vroeg aan Yassine of iemand tegen wie iedereen opkijkt en die de beste is in wat hij doet, niet een beetje eenzaam is.

'Nee, want hij voelde zich thuis bij ons. Voor ons was hij gewoon Appie, begrijpt u, een jongen van de buurt met wie we elke dag voetballen en naar school gaan. Wij zagen hem niet als iets bijzonders, de buitenwereld misschien wel maar hij bleef altijd zichzelf.'

Yassine is in de zomer van 2017 met Appie naar Turkije geweest. Daar hebben ze gedaan wat iedereen doet in zijn vakantie: rust nemen. Appie had een zwaar jaar gehad in Jong Ajax. Ze waren net geen kampioen

geworden, hoewel ze een beter elftal hadden dan het Jong Ajax van 2018 dat wel kampioen werd.

Ze hebben gevoetbald op het strand en ook gezwommen in de zee.

In de Sloterplas zwommen ze vroeger niet. Wel hardlopen, om de hele plas heen. Wat ze daar ook soms deden was hooghoudend hardlopen. Met de bal op de voet die niet op de grond mocht komen. Een eerste keer haalde je de honderd meter en dan probeerde je tweehonderd meter en zo steeds verder.

Op school gingen ze tijdens de gymles ook een keer hooghouden. Iedereen kwam aan de beurt. Appie was als laatste. Op een gegeven moment was hij bij de 1400 en de jongens hadden er wel genoeg van. Iedereen dacht: dit gaat eindeloos duren. Toen ging gelukkig zijn veter los en daar stapte hij per ongeluk op. Appie kwaad natuurlijk, hij wilde nog een keer, wedden dat hij boven de 2000 zou komen?

Maar de les was voorbij.